

[Landbrugsministeren.]

lingen i Danmark, der er det centrale i sagen og derfor også baggrunden for, at de har stillet disse krav.

Jeg må også afvise mange af de beskyldninger, der er rettet imod landbrugsministeriet og veterinærdirektoratet. Der er ikke tale om et uigennemtænkt handlingsforløb. Hvis man skal beskrive tidsforløbet — og det bør man måske gøre, selv om man der ved belaster tingets tid med nogle minutter — så er jeg i stand til i 11 afsnit at stille op hele tidsforløbet fra den 1. december 1969, hvor meddelelsen om husflåten på dyrehospitalet forelå, og hvor man anmoder om midlertidigt ikke at få flere dyr i karantæne, og hvor vi gjorde et forsøg på at finde en privat dyrepension, hundepension, dyrehospital el. lign., som til fordel for karantænen ville opgive deres daglige virksomhed. Det lykkedes ikke. Veterinærinspektøren besigtigede dyrehospitalet i første halvdel af december 1969 og drøftede problemerne med hospitalets overdyrlæge, og ved den lejlighed har man da talt om disse spørgsmål. Allerede ved nytårstid drøftede man mulighederne mellem landbrugsministeriet og veterinærdirektøren for at finde en nedlagt landbrugsejendom, der kunne bruges til formålet. Det lykkedes heller ikke. Derefter meddelte dyrehospitalet pr. 14. januar, at de ikke efter månedens udgang så sig i stand til at modtage karantænehunde foreløbig, og at de ønskede de indestående hunde fjernet hurtigst muligt. Jeg erkender, at dette ikke foreligger i brevform på en sådan måde, at det juridisk kan fremlægges som en opsigelse, men det er jo reelt en opsigelse af en indgået kontrakt. Vi var kommet i en situation, hvor vi ikke havde andre muligheder. På baggrund af denne omstændighed og af rabiesudviklingen var det, man holdt et møde den 27. januar i veterinærdirektoratet med alle sagkyndige instanser for at få en drøftelse af sagen. To dage efter skrev man til de svenske myndigheder, at vi på baggrund af denne udvikling overvejede at anvende andre bestemmelser, herunder også hjemmekarantæne inden for en periode af 3-6 uger, og få dage efter var man telefonisk i kontakt med myndighederne for at bede også dem om at tage stilling, hvis vi gik over til vaccination alene. Deri ligger jo det modsatte af det, hr. Aksel Larsen gjorde

gældende: at der end ikke havde været telefonisk kontakt. Svaret kom fra de nordiske lande i begyndelsen af februar, og det gik som bekendt ud på 4 måneders karantæne. At dette så senere er blevet ændret, er rigtigt, men svaret var 4 måneders karantæne, og det er fortsat kravet for Norges og Finlands vedkommende; svenskerne har frafaldet det under visse særlige omstændigheder. På daværende tidspunkt havde man ikke i landbrugsministeriet taget stilling til, hvilken mulighed man ville vælge, og derfor forelå der først den 11. februar, efter at man havde svaret, en indstilling til landbrugsministeriet og til mig om at gå over til vaccination, og dette førte til bekendtgørelsen af 19. februar.

Jeg beklager at have måttet bringe disse ting frem, men det kan ikke være rimeligt, at man i så vanskelig en sag prøver på at give det en drejning i retning af, at dette er uigennemtænkt, dette kunne have været undgået, al den stund man selv ikke har været i stand til at pege på andre muligheder. Det forstår jeg. Jeg havde i og for sig gerne set, at det havde været tilfældet, og vi kan kun beklage, at situationen udelukker andre muligheder.

Jeg vil gerne slutte med at sige, at til trods for udviklingen i rabiesituationen nærer jeg det håb, at det må være muligt at holde sygdommen under kontrol. Jeg er indstillet på med de muligheder, vi måtte få i hænde, at søge at bekæmpe sygdommen, og jeg vil føje til, at kommer der — og det gør der forhåbentlig — en bedring i situationen, der gør det muligt, vil jeg selvfølgelig medvirke til, at vi kan få lempet rejsemulighederne.

Jeg vil sluttelig have lov at slå fast, at det er rabiesituationen og den alene, der er den egentlige årsag til situationen, hvor meget vi end må beklage den.

Orla Pedersen: Jeg vil gerne sige til ministeren, at de sidste udtalelser, han fremsatte, glæder mig meget. Det vil jo altid være individuelt, hvad man opfatter som det centrale i en sag, og det må trods alt være kendsgerningerne, der til syvende og sidst er det afgørende. Jeg kan ikke se rettere, end at årsagen til, at der i det hele taget er opstået en sag, er den, at man har ændret de bestemmelser, der gjaldt tidli-